

Jezus sam vesel tega dejanja, saj je še mene do srca ginilo«.

Pri zadnjih besedah si z robcem solze obrišejo kakor v potrjenje tega, kar so rekli. In še-le, ko se jim oko posuši, gredó nazaj k Peterčku in ga potolažijo rekoč: »Nikar se ne boj; nič žalega se ti ne bo zgodilo. To je že prav, da si hotel jopico Bogu darovati; pa čakaj, dala jo bova sosedovemu Tončku, ta je tudi zelo potreben. In sveti Martin je že dobro vedel, kaj je Kristus učil: »Karkoli ste najmanjšemu bratu mojemu storili, to ste meni storili!« Zelo rada vidim, da si dober do revežev; vendar dokler si še majhen, le raje mene vprašaj ali pa očeta, kadar meniš kaj dati, da te kdo ne goljufa, ker še ne poznaš ljudi! — No, zdaj pa le brž po koncu, da se napraviš in obmoliš — bo kmalo kuhano!«

Trije metuljčki.

Bili so trije metuljčki, eden bel, eden rudeč in eden rumen; veselo so se igrali ob solnčnem svitu in radoštno letali od cvetlice do cvetlice. Nič se niso naveličali, tako dobro se jim je zdelo. Nenadno pa se ulije dež in jih zmoči. Deža se močno vstrašijo in hočejo domov zleteti, toda hišna vrata so zaklenena pa ključa ne morejo dobiti. Zato morajo pod milim nebom ostati in so čedalje bolj premočeni. Zdaj letijo k rumeno in rudeče pisani tulipi in pravijo: »Tulipica, odpri nam nekoliko svoje cvetje, da se skrijemo in ne bomo mokri.« Tulipa pa odgovori: »Rumenemu in rudečemu že odprem, za belega pa ne maram.« Toda oba, rudeček in rumenček pravita: »Ne, če ne vsprejmeš najinega bratca, belčka, pa nočeva pri tebi ostati.« Deževalo je pa še čedalje hujše, in zdaj letijo k liliji in pravijo: »Ljuba lilija, odpri nam nekoliko svoje cvetje, da se ne premočimo«. A lilija odgovori: »Lepega belčka že vsprejmem, ker je ravno tak kakor jaz, za vaju dva pa ne maram«. Na to reče belček: »Ne, če mojih bratcev ne vsprejmeš, pa še jaz nočem k tebi. Raje smo vsi skupaj mokri, kakor da bi drug družega zapustili.« Potem odletijo.

Ljubo solnce je pa slišalo, kako dobri bratci so si bili ti trije metuljčki in kako so živeli v neločljivi edinstnosti. In skoz oblake posije in dež zapodi, pa spet svetlo sije na vrt in na metuljčke. Ne sije dolgo, in že so si osušili perutnice in ogreli telo. In zopet se radujejo metuljčki in se igrajo prav do večera. Potlej pa skupaj letijo domov in zaspijo.

Gnezdo.

Na jablani Janezek
Gnezdo zapazi;
Kar nič ne pomišlja se,
Gori se splazi.

Tu stara dva bliskoma
Tja priletita;
Krog gnezda vrtita se,
Milo ječita:

Oj, drobčkine tičice
V gnezdcu čepijo;
Prežalostno čivkajo
In se bojijo.

»Usmili se, oj nika
Tičkov ne jemlji;
Svoboda najljubša je
Tičkom na zemlji.«

In Janezek ume ju,
Tičkov se usmili.
V zahvalo so pesmi mu
Lepe drobili.

J. E. Krek.

Stara vrv.

(Krištof Šmid.)

Dva beraška dečka, Videk in Miklavžek, najmeta na veliki cesti staro vrv ter se začneta zanjo trgati in prepirati, da se razlega v hrib in dol. Videk drži vrv pri enem kraji, Miklavžek pa vleče za drugi konec, in drug drugemu jo hoče iztrgati iz rok. Kar se vrv utrga in oba dečka se z veliko silo zvrneta v blato.

Mož, ki je ravno memo šel, jima reče: »Taka se godi vsem, ki so prepirljivi! Za malo, ničasto stvarico